

GAZETE YBFL

SAYI 38

17.12.2021

YARIŞMALARDA HIZ KESMİYORUZ!

10. Sınıf öğrencimiz Ada Karagülle Okul Sporları Gençler Yüzme İl Birinciliği Yarışmasında 50 m kelebek ve 50 m serbest stilde İl birincisi olarak gruplarda yarışmaya hak kazanmıştır.

Öğrencimizi ve antrenörlerini tebrik ederiz.

**KOCAELİ 1.Sİ
ADA KARAGÜLLE'Yİ
Tebrik Ederiz**

BASKETBOLDA BİR ADIM DAHA

Kocaeli İl Millî Eğitim Müdürlüğü ve Gençlik ve Spor İl Müdürlüğü Koordinesinde yapılan Kocaeli liseler arası genç erkekler basketbol turnuvası kapsamında basketbol erkek takımımız grup müsabakalarında 2 maçını da kazanarak bir üst tura çıkmaya hak kazandı.

Lider olarak bir üst tura çıkan takımımız ilde yapılacak üst tur maçlarına katılma hakkını elde etti.

Şampiyonluğa adım adım ilerleyen okul takımımızı ve Beden Eğitimi Öğretmeni Gökhan Duman ile Okşan Girgin Holoğlu'nu tebrik ederiz.

Yücel Boru Fen Lisesi
Öğrenci Gazetesi

**Yücel Boru F.L.
Adına Sahibi**

İsmail BOĞA

Yayın Yönetmeni

*Sevgi Akbaba
TDE Öğretmeni*

Yayın Kurulu

*Engin Güntepe
Mdr. Yard. /Yayın Danışmanı*

*Arif Dülger
Mdr. Yard. /Yayın Danışmanı*

*İrem Üçer
Editör*

*Arif Bekdik
Yazar*

Yazım Kontrol Ekibi

Esmâ Ketenci 12/D

Mete Şenyar 11/A

Burak Yusuf 10/A

Tuana Erdem 10/A

Oğuz Aydoğan 9/B

Bu Haftaki Yazarlar

Seçil Yılmaz

Azra Nur Delikkaya 9/B

Yunus Emre Kavak 9/B

Şevval Sarpkaya 9/C

Berra Aydın 10/B

Dağıtım

Basılı ve Dijital

İletişim

ybl.gazete@gmail.com

Yİ - TİK' LER DOĞUŞTAN MI GELİR ?

ARAŞTIRMA

Öncelikle herkese merhabalar. Ben Yunus. Bu yazıda tiklerin doğuştan mı geldiğini anlatacağım. Hem de sadece bilimsel cümlelerle değil. *Çünkü öyle olursa okumayız.* Biraz ilgi çekici olması lazım. Ama yazıma başlıktan başlamak istiyorum.

Yitiklik yani sürekli bir hüzün, bitkinlik, yorgunluk halinde olmak doğuştan gelmez. Eğer siz kendinize bunu empoze ederseniz kendinizi sürekli yitik hissedersiniz. Çevremde, arkadaşlarımda, sosyal medyada kendini çok fazla yitik hissedilen insan görüyorum. O yüzden bu konuya değinmek istedim. Eğer siz de böyle hissediyorsanız unutmayın her şey sizin elinizde. Siz her şeyi yapabilirsiniz çünkü sizin inanılmaz bir gücünüz ve sevginiz de var. Hadi o zaman yazının asıl konusuna dönelim. Neydi konumuz?

Tikler doğuştan mı gelir?

Tik; kişilerin kontrol edemediği, düzenli bir şekilde gerçekleşen hareket veya seslerdir. Evet bazı insanlarda tikler istemsiz bir şekilde çıkarılan sesler olarak da görülebilir. Mesela az rastlanan bir tik türünde insanlar sürekli hıçkırık benzeri bir ses çıkarıyorlar. Geçenlerde televizyonda denk geldiğim "Hıçkırık" filminin -Çok açıklamayacağım o başka yazının konusu olabilir. Tek başına bir

Yunus Emre Kavak 9/B

yazının konusu olabilecek kadar güzel bir filmdi- ana karakteri bu bahsettiğim hıçkırık tikine sahip bir öğretmendi. Peki bu tik nereden geliyor? Ani bir korkudan mı? Sonradan mı? Doğuştan mı? Şu ana kadar yapılan tüm çalışmaların sonucunda tiklerin kesin olarak nereden geldiği saptanmamış.

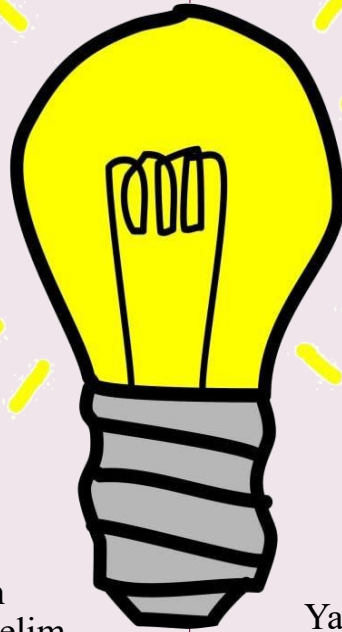
Tiklerin genetik yollarla aktarıldığı düşüncesi bilim camiasında daha fazla kabul görüyor. Yani anne ve babanızda ortak bir tik varsa sizde de olma ihtimali epey yüksek. Ama bu tikler sadece genetik yolla var olmuyor.

Kişilerde aşırı stres, yorgunluk, aile, okul ve çevresel yollarla da ortaya çıktığı yapılan çalışmalarda görülmüş. Yani bu demek oluyor ki kendinize dikkat edin.

Bilimsel bir istatistik daha vereyim, en çok görülen tikler olması gerekenden fazla göz kırpmaya, sürekli omuz silkememiş.

Bugünlük ufkunuzu bir konuda daha aydınlattığımı düşünüyorum. Buraya kadar okuduğunuz için teşekkür ediyor ve esenlikler diliyorum.

Yunus Emre Kavak 9/B

MUN EKİBİ VS. BİZİM EKİP

GEZİ YAZISI/İNCELEME

Azra Nur Delikkaya 9/B

Merhaba arkadaşlar,
Kısa bir aradan sonra yine sizlerle birlikteyim. Bugünkü konumuz bir hayli ilginç ve aynı zamanda çok da eğlenceli. Keyifli okumalar diyorum ve anlatmaya başlıyorum.

Öncelikle bilmeyenler için tanıttığım olursam MUN (Model United Nations) kavramı Türkçe'de "Model Birleşmiş Milletler" anlamına gelmektedir. MUN, Birleşmiş Milletlerin öğrenciler seviyesindeki bir simülasyonudur. Okullardan öğrenci delegeler seçilir ve bu öğrenciler belli ülkeleri ve BM kurumlarını temsil ederler. Konferanslarda anadil İngilizcedir. Genellikle Birleşmiş Milletlerde bulunan komiteleri içerir. Farklı şehir ve ülkelerden delegeler katılmaktadır.

Bizde Okulumuzun MUN kulübü olarak 4-5 Aralık Cumartesi ve Pazar günü İstanbul Fatih'te bulunan Kadir Has Üniversitesinin bir konferansına katıldık. Cumartesi günü sabah erkenden önceden ayarladığımız servisle birlikte üniversiteye doğru yol almaya başladık. Saatin erken olmasının verdiği mahmurluk ve konferansa kalan sürenin azalmasıyla gelen heyecan herkese garip bir ruh hali katmıştı. Vardığımızda bir

yandan etrafı incelerken bir yandan da giriş işlemlerini halletmeye çalışıyorduk. Ta ki ön sıralardan biri "Giriş için Covid-19 aşısı zorunluymuş." diyene kadar. Hepimizde bir hayal kırıklığı vardı. Şimdi o kadar hazırlıktan sonra giremeyecek miydik? Çünkü yirmi bir kişi katılmıştık ve sadece on kişinin aşısı tamamlandı. Herkeste bir gerginlik basarken bir yandan da bize böyle bir şeyin bildirilmediğini tartışıyorduk. Geçen 15-20 dakikanın ardından aşı olmayanlara taksi çağrılıp PCR testine götürüldü, aşısı tam olanlar ise konferans için üniversiteye girdiler. Ekibimizin dağılmış olması ne kadar moralimizi bozsa da kendimizi toparlamış ve tekrardan konferansa odaklanmıştık. Tanışma ve alıştırmalar bölümünü tamamladıktan sonra asıl zamana geldik. İlk oturum... Bazılarımız farklı komite yani farklı salonlara düştüler ama yine de mutluyduk. Çok heyecanlıydık. Bazı tanışma ve buzları eritme etkinlikleriyle başlayan konferansımız ilerleyen dakikalarda asıl amacı olan ciddi İngilizce konuşmalara döndü. Temsil ettiğim ülke doğrultusunda sıram sonlarda idi. Konuşmamı yaparken ne

kadar çok heyecanlansam da böyle bir ortamda bulunduğum için çok mutluydum. Ve ilk oturum sona erdi. PCR testi için giden arkadaşlarımız sonuçların çıkmasını beklediği için hala geleme mişlerdi. Onlardan haber beklerken oturumlar arasındaki ilk molamıza çıktık. Bu aralarda bazı atıştırmalıklar verilirken aynı zamanda da sosyalleşme etkinlikleri düzenliyorlardı; küçük oyunlar, dans ve sohbet gibi. Sonra sevindirici bir haberi aldık. İkinci oturumda test için giden arkadaşlarımız da geldi. Ne kadar şimdiden yorgun olsalar da daha da geç kalmadıkları için çok sevinmiştik. Gün diğer oturumlarla devam ederken biz de bu ortama alışmıştık. Yeni insanlar, yeni kültürler ve yeni bilgiler öğrenmiştik. Bazen yavaş bazen hızlı geçen saatler doğrultusunda günün sonuna gelmiştik. Hepimiz yorgunduk ama günün bitmesinin verdiği mutlulukla yavaşça üniversiteden çıkmaya hazırlanıyorduk. Eve dönüş yöntemleri kişiye göre değişse de Gebze'ye çoğumuz birlikte olacak şekilde Marmaray ile döndük. Bitkin olsak da dönüş yolumuzda bir o kadar eğlenceliydi.

Pazar günü de genel olarak aynı doğrultuda geçti. Günün sonunda ise biz delegelerin katılım belgeleri ve daha çok çaba sarf edip yöneticiler tarafın-

dan seçilen bazı kişilere ödülleri verilecekti. Bu ödüllere biri olan Outstanding (Üstün Hizmet) ödülünü ekibimizin bir parçası olan 11-D sınıfından **Rengin Binici** kazandı. Tebrik ediyorum ve başarılarının devamını diliyorum. Alınan bu ödülle birlikte mutluluğumuz kat be kat attı diyebilirim. Bu yıl ki ilk MUN serüvenimizin son bulmasıyla dönüş için yol almaya başladık.

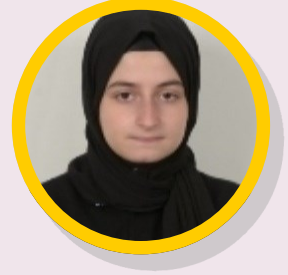
Bugün de Marmaray'la dönüyorduk. Bir yandan konferansların nasıl geçtiğinden bahsederken bir yandan da genel olarak bir değerlendirme yapıyorduk. Başvurularda olsun, MUN'u tanıtmada olsun bir hata yapmış mıydık? Bazı yorumlardan sonra aslında bir sonraki MUN etkinliğimiz için daha da hazır hissediyorduk kendimizi. Ne kadar bazı aksaklıklar çıkmış ve kendimizce halletmeye çalışmış olsak da bir sonraki sefere başımızda bir öğretmen olmasının bizim için daha iyi olacağını düşünüyoruz ve aslında buradan **okula bir talepte de bulunuyoruz**. Bu tür etkinliklerde ne kadar tecrübeli veya olayları kendi başımıza halledebiliyor olsak da başımıza deneyimli **bir öğretmen görevlendirilmesini istiyoruz**.

Teşekkürler.

Azra Nur Delikkaya 9/B

AİLE YADİGARİ

HİKAYE

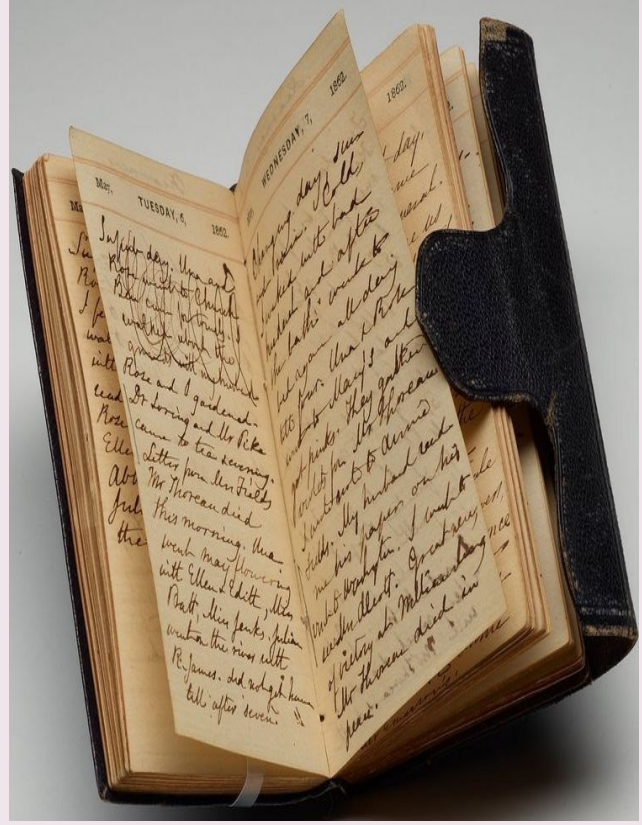
Berra Aydın 10/B

O gün okuldan eve nasıl geldim bilmiyorum. Heyecandan serviste sürekli telefonumu kontrol ettiğimden midem bulanıyordu ama hala gülümsüyordum. Eve gidince beni bekleyen bir sürpriz olduğuna çok emindim. Tüm yakaladığım ipuçları ailemin bana gizli bir doğum günü planladığı yönündeydi. Evet, o gün doğum günümüdü. Eve girerken içimden “Bugün benim günüm.” sözünü defalarca tekrarladım. İçeri girince birden doğum gününü şarkısını işittim, yanılmamıştım. Gerçekten bana sürpriz hazırlamışlardı. Çok şaşırılmış gibi yaptım, annemin beni kandırıldığını düşünmesini istedim. Yüzünde bunu başarmışlık gururu gözüküyordu. Çok güzel planlanmış bir partiydi. Biraz sonra en sevdiğim kısma geçtik, hediyelere. Hediyeler şüphesiz doğum günlerinin en güzel yanı. İnsanlar genelde hediye konusunda alçak gönüllü olurlar, ben hariç. Açıkçası bana saçma geliyor. “Ne gerek vardı.”, “Zahmet etmeseydin.” sözlerinin hepsi yapmacık. Hepsinin aslında içinden o hediyeyi çok istediklerine eminim. Bu yüzden hediyeleri büyük bir istekle açtım. Hepsi çok güzel hedi-

yelerdi, *бэз харэ*. Hediyeler arasında zaten o dikkatimi çekmişti. Çünkü paketi çok özensiz ve yıpranmıştı, kendini belli ediyordu. İçini açtım, bir ajandaydı ama milattan önce kalmış gibiydi ve büyük ihtimal ikinci eldi. Babam bana onu dedemin gönderdiğini söyledi. Dedemi hiç görmemiştim, bunca zaman ondan bir kere bile hediye almamıştım. Benim için hep sırdı o. Ama şimdi bana bir ajanda göndermişti üstelik not bile yoktu. Şüphesiz o gün tüm hediyeler arasında en sevmediğim oydu. O kadar sevmemiştim ki içeri açma zahmetine bile girmemiştim, değerini sonra anlayacaktım. Parti bitmiş, akşam olmuş, ev halkı yorgundu. Ben ise odamda dört dönüp hediyelerime tekrar tekrar bakıyordum. Ajanda ise kenarda öylece duruyordu. Birden gözüme çarptı. Elim istemsizce ona uzandı ve içeri açtım. Gördüklerim gerçekten beklenmedikti. Ben içi boş bir ajanda beklerken içinde her sayfası şiirlerle garip anlamadığım kelimelerden oluşan notlarla doluydu. Bu sıradan bir ajanda değil, dedemin

şiiir kitabıydı. En arka sayfasında ise bana yazılmış bir not vardı. Notta aynen şöyle yazıyordu: “Sevgili torunum, biliyorum bu hediyeyi açtığında pek hoşlanmadın. Ama bunu sana başka nasıl verebilirim bilmiyorum. Gördüğün üzere bu bir şiiir defteri, benim şiiir defterim. Aralarda gördüğün notlar benim notlarım, babamın notları, onun babasının, hatta onun babasının. Yani anlayacağın bu bizde aile geleneği. Ama farkındaysan babanı söylemedim. Sanırım o bize aktarılan bu geni almamış. Biz nesiller boyu hep yazdık kızım. Ama baban bunu bitirebilir. Bu konuda tek umudum sensin. Ben artık yaşlandım ve ömrüm azaldı. Bu geleneği sana devrediyorum. Bu kitap sana öncü olsun. Doğum günün kutlu olsun, şiiirle kal.” Uzun süre hiçbir şey yapmadım. Notu tekrar tekrar okudum. Sindirmekte zorluk çekiyordum. Hayatımda hiç görmediğim dedem şimdi bir anda benden aile yadigârı olan şiiir yazma geleneğini devam ettirmemi istiyordu. Ben şiiir yazamıyordum ki! Hiç ilgi alanım olmamıştı. Uzun süre bunu yapmayacağımdan emindim. Hem sıra bende değil babamdaydı. O yapmalıydı bunu. Babama geçmeyen genler anlaşılan bana da geçmemişti. Ajandaya göz gezdirdim günlerce. Çok üst seviyedeydi. Ben bırak bunları yazmayı anlamıyordum bile. Bunun bir aile yadigârı olması vicdanımı sızlatıyordu. Ta dedemin dedesinin babasından kalma geleneği bitiren kişi olmak mutlu etmiyordu. Defalarca suçu babama attım. Bitiren ben değil oydu. Bunu kendime söylemek vicdanımı rahatlatmaya yetmiyordu ama elimden bir şey gelmiyordu. Balıktan uçmasını bekleyemezsin sonuçta. Birkaç hafta bu düşüncelerle devam etti. Ta ki dedemin ölüm haberini alıncaya kadar. Bu son darbeydi benim için. Aile yadigârının son temsilcisi ölmüştü. Cenaze boyunca düşündüm ve karar ver-

dim. En azından deneyecektim. Dede-min hatırı için az da olsa çabalayacaktım. Ona kızgındım, dedemin onu hiç görmememe rağmen benden böyle bir şey istemesi düpedüz utanmazlıktı. Ama ölümü beni yumuşatmıştı. Yakın zamanda çalışmaya başladım. İşin garibi artık bunu sevmeye başlamıştım. Dedemin hatırı için değil, gerçekten istediğim için yapıyordum. Doğum günümde gelen defterlerden birini aldım ve dedeminki gibi şiiir defteri olarak kullanmaya başladım. Başta dedemin anlamsız gelen notlarını artık anlamaya başlamıştım. İlgi alanım gazeldi. En çok gazeli sevmiştim. Dedemin gazellerini o kadar çok okumuştum ki artık ezberimdeydi. Galiba gazeli sevmemin nedeni kafiyeye düzeniydi. Beytinin ilk kısmı birbiriyle, diğer beyitlerin ikinci kısmı ilk beyitle kafiyeli, yani aa,ba,ca... Okurken çok güzel oluyor. Nedense çok hoşuma gidiyor. Üstelik 5-15 beyitle yazılması da ayrı güzel. Beyit sayısının az olması ve

kafiye düzeninin kolay olması ilk gazel üzerinde çalışmama sebep oldu. Daha sonra alıştım ve gazel üzerinde yoğunlaştım. Gazelin başlıca konusunun aşk olması beni etkilemiyor açıkçası. Hiç âşık olmadığım halde aşk şiirleri yazabilirim. Sanırım hayal gücümünden kaynaklı. Dedemin notlarından öğrendiğim şeylerden biri gazelde beyitlere verilen adlar. İlk beytine *matla*, son beytine *makta* deniyor. Bunu öğrenmek zamanımı almıştı. Her gördüğüm gazele bunları yazıyordum. Zamanla aklımda kaldı. Bir de “*Beyt-ül Gazel*” var. Gazelin en güzel beytine deniyor. Her gazel yazışımında her beyiti bu “*Beyt-ül Gazel*” olacak diyerek yazırım. Böylece gazelin tamamının güzel olacağına inanıyorum. Tabi ki her şeyi dedemin kitabından öğrenmedim, bir sürü gazel yazarı da araştırdım. Örneğin Fuzuli, Baki, Nedim, Nabi... Hepsinin gazelleri çok güzel. Örnek verecek olursak Baki'nin gazellerinden birine örnek verebilirim.

Bâki-sıfat virdün elem itdün gözüm yaşımı yem
Kıldun garîk-i bahr-i gam deryâlara saldun beni

Bu gazelde ilk fark edilen şey gazelin yazarının adı geçmesi. Buna *mahlas* deniyor. Benim de gazel yazmak için bir takma ada ihtiyacım vardı. Beni en çok zorlayan buydu. Takma ad bulmak kolay değil sonuçta. Uzun süre düşündükten sonra “Moni” olmasına karar vardım. Belki ileride değişir ama şimdi bunu kullanıyorum. Şu an gerçekten yazma konusunda kendimi çok geliştirdim. Dedemin bu kitabı, benim aslında balık olmadığımı, uçabildiğimi gösterdi. Ailemizdeki bu gen bana da geçmişti. Bazen dedemin mezarına gidip ona yazdıklarımı okuyup yorumlarını soruyorum. Onu ölü haliyle daha çok tanıyorum. Gerçek sesini hiç duymadım. Dedeme artık kızgın değilim. Onu hiç görmememin nedeninin babama geçmeyen gen yüzünden dedemle arasındaki sorun olduğunu düşünüyorum. Dedeme bırak kızgınlığı, bana bu defteri verdiği için defalarca teşekkür ediyorum. Onun sayesinde az daha yok olmak üzere olan aile yadigarı bir nesil daha devam edecek.

Berra Aydın 10/B

غزل

بنی جانندن اوصاندردی جفادن یار اوصانمز می
فلکلر یانندی اهدمن مرادم شمعی یانمز می

قمو بیمارنه دوی درد ایدر احسان
نچون قیلمز بکا درمان بنی بیمار صانمز می

شب هجران یانر جانم دوکر قان چشم کریانم
اویارر خلقی افغانم قرا بختم اویانمز می

کل رخسارکه قارشو کوزمدن قانلو آقار صو
حبیبم فصل کلدر بو آقار صولر بولانمز می

عسم پنهان دوتردم بن دیدیلر یاره قیل روشن
دیسم اول بیوفا بیلمن اینانورمی اینانمز می

دکلم بن سکا مانل سن ایتدک عقلمی زائل
بکا طعن ایلین غافل سنی کورکچ اوتانمز می

فضولی رند شیدادر همیشه خلقه رسوادر
صورك کیم بو نه سوادر بو سوادر اوصانمز می

فضولی

Gazel (Beni Candan Usandırdı)

Beni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı
Felekler yandı âhımdan murâdım şem'i yanmaz mı

Kamu bîmârına cânân deva-yı derd eder ihsan
Niçün kılmaz bana derman beni bîmar sanmaz mı

Şeb-i hicran yanar cânım döker kan çeşm-i giryânım
Uyarır halkı efgânım kara bahtım uyanmaz mı

Gül-i ruhsârına karşı gözümden kanlu akar su
Habîbim fasl-ı güldür bu akar sular bulanmaz mı

Gâmım pinhan tutardım ben dediler yâre kıl rûşen
Desem ol bî-vefâ bilmem inanır mı inanmaz mı

Değildim ben sana mâil sen ettin aklımı zâil
Beni tan eyleyen gafil seni görgeç utanmaz mı

Fuzûlî rind-i şeydâdır hemîşe halka rûsvâdır
Sorun kim bu ne sevdâdır bu sevdâdan usanmaz mı

Fuzuli

SÜRDÜRÜLEBİLİRLİĞİ SÜRDÜRMEK

DENEME

Yunus Emre Kavak 9/B

Herkese merhabalar, ben Yunus. Yazının ana konusunu başlıkta anlattım aslında. Sorumuz şu: Sürdürülebilirlik! *Neden Sürdürülemiyor?*

Cevabını bilmiyoruz.

Bizim şu an bilinen sadece bir dünyamız var değil mi?

Peki bu dünya bir çöplüğe dönerse yani elimizde olanı kaybedersek ne yapacağız? Bir şey yapamayacağız. Her insan illa bir kere elinde olan bir şeyi kaybedince üzülmüştür. Ama onu kaybetmeden önce üzgün müydük? Hayır. Bunu bilip fark etmemiz lazım. Elimizde olan dünyanın kıymetini bilmemiz lazım. Çünkü kaybedince bir yerden sonra artık geri dönüşü olmuyor. O geri dönüşü olmayan noktaya gelmeden önce sadece ben yazar, sen okuyucu, ya da başka birinin bir şeyler yapması yetmez. Başka birilerinin, herkesin bir şeyler yapması gerekiyor. Ama bunu da bir yerden başlatmamız gerekiyor. Kendimize ne zaman “Bundan sonra sağlıklı yaşayıp her gün düzenli olarak spor yapacağım.” sözünü verdik ama başarılı olabildik mi? Daha önce belki çok kez söz verdik ama böyle şeyler birden olmuyor. Bu bilimsel çalışmalarla bile kanıtlanmış bir şey. Yavaş yavaş başlanmalı böyle büyük hedefler, hayaller. Şu ana kadar sosyal medyada orada burada bir çok yerde kampanyalar gördük. “Çöpleri toplayalım, çevreyi temiz tutalım.” ama bu kampanyalar çok geçici olmuyor mu? İnsanlar bir şeyleri çok hızlı unutuyor. Bu sadece bir haftalık bir kampanya olarak kalmamalı. Bu tüm

insanların artık yaptığı, alıştığı bir alışkanlık olmalı. Yani bu sürdürülebilirlik kampanyalarını sürdürebilmemiz lazım. Bir şeyler yapmaya hatta bir şeyleri yapmamaya başlamamız lazım. Buradaki anahtar sözcük “başlamak” değil mi? Mesela biz sınıf olarak bir şeyler başlattık sınıftan okula sıçradı. Sonra Gebze ili içerisindeki okullar kendi aralarında en dönüşümcü, sürdürülebilir okul yarışması başlattı. Bir bakarsın artık Kocaeli Belediyesi’ndeki tüm okullar, sonra bakarsın sadece okullar değil şehirdeki en temiz mahalle olmaya çalışırsın. İnsanları çalışmaya başlamaya yönelten şey genellikle kazançları oluyor, bu yüzden bu önemli özelliğimizi de işin içine katmamız lazım. Her neyse ilden bakarsın bölge oradan kıta oradan bakarsın tüm dünya. Bunlar şu an 3-5 yıl içerisinde bile düşünüldüğünde çok büyük hayaller. Buna kelebek etkisi de deniyor. Yapılan bir iyiliğin dalga dalga yayılıp büyüüp çoğalması. Ayrıca bunlar büyük hayaller ama olursa bir düşünsenize biz tüm dünyayı harekete geçirmeye kendi küçük sınıfımızdan başlamıştık. Yani kısacası sürdürülebilirliği sürdürebilmek ya da hayatta herhangi bir şeyi yapabilmek için ben sen o demeden bir yerden başlamamız gerekiyor. İnşallah güzel şeylere hep beraber vesile oluruz. Esenlikler diliyorum.

Yunus Emre Kavak 9/B

ANTIOKSİDANLAR

ARAŞTIRMA

Seçil Yılmaz /Biyoloji Öğretmeni

Merhaba gençler, Geçen hafta size antioksidanları anlatacağım sözünü vermiştim, o zaman keyifli okumalar.

Antioksidanlar “serbest radikaller” olarak isimlendirilen moleküllere karşı etki gösterir. Bu maddeler bir elektrona ihtiyaç duyarlar ve bu yüzden de yüksek derecede reaktiftirler. Serbest radikaller, organizmalarda hücre membranındaki lipitler, proteinler, karbonhidratlar gibi hayati önemi olan moleküllerden ve bu moleküllerin teşkil ettiği organellerden elektron çalabilir. Hücre içinde veya dışında bu şekilde oluşan bir radikal molekül kendi radikal eksikliğini tamamlamaya çalışırken elektronunu radikale kaptıran molekül veya organel de, kaybettiği elektronu karşılamak için, kendisi bir radikal olarak davranma eğilimine girer ve böylece hücrenin radikalleri tarafından yönlendirilen zincirleme bir reaksiyon serisi başlar. Bunu hücre içinde veya dışında redoks dengesinin bozulması izler. Kısaca serbest radikallerin üretimi antioksidanlar tarafından engellenmezse “oksidatif stres” olarak isimlendirilen anormal metabolik durum ortaya çıkar. Oksidatif stresin hastalıkların büyük bir çoğunluğu ile ilişkili olduğu kabul edilmektedir. Serbest radikallerden kaynaklanan patolojik durumların ortaya çıkması için antioksidanlar (radikal süpürücüler, redükleyici ajanlar, prooksidant metallerin potansiyel kompleksörleri, singlet oksijen söndürücüler gibi ..) devreye girer ve organizmayı korur. Bu yüzden organizmaların antioksidan potansiyelinin yüksek olması daha avantajlıdır. Organizmalar bu avantajlarını sürdürebilmek için bir taraftan kendi ürettikleri an-

tioksidanları artırma yoluna giderken, bir taraftan da antioksidan ihtiyaçlarını dış kaynaklardan temin etme yolunu tercih edebilirler. İlaç sanayii gelişmiş teknolojileri kullanılarak, çok sayıda antioksidan içerikli ilaçları piyasalara sunmuştur. Ancak insanlar doğal antioksidanları ilaçlardan daha çok tercih ettikleri gerçeği gözardı edilmemelidir. İnsanlar sentetik antioksidan maddeler hakkında kuşku duymaktadırlar. Bugün antioksidan ihtiyaçların karşılanması konusunda doğal ürünler daha çok tercih edilmektedir. Bu bağlamda, gıdaların antioksidan potansiyellerinin önceden belirlenmiş olması bu gıdaların hem üretimine hem de tüketimine yönelik tavsiyeler verebilir. Böylelikle gıdaların ve ilaçların daha kontrollü olarak kullanımı sağlanabilir. Besinlerde ki kimyasal bileşimlerin ve sahip oldukları hastalık tedavi edici özelliklerinin belirlenmesi, onların daha bilinçli olarak tüketilmesini beraberinde getirecektir. Biz de bu yüzden sumak bitkisi çalışıyoruz. Haftaya sumak ile ilgili hangi çalışmalarını yaptığımızdan bahsedeceğim, görüşmek üzere.

ÇİKOLATA TADINDA SORULAR

FİZİK

1- İstanbul'dan Konya'ya iki tren onar dakika arayla saatte 30 kilometrelik eşit hızlarla harekete başlıyorlar. Konya'dan İstanbul'a doğru sabit hızla hareket eden başka bir tren İstanbul'dan Konya'ya giden iki treni 4 dakika arayla karşılaşıyor. Buna göre Konya'dan İstanbul'a hareket eden trenin hızı kaçtır?

2- Sabit ivmeli hareket yapan bir cismin hareketinin ilk 4 saniyesinde 24 metre, ikinci 4 saniyesinde 64 metre yol alıyor. Buna göre cismin ilk hızı ve ivmesi kaçtır?

3- Bir mağazanın birinci katından ikinci kata çıkmak isteyen bir müşteri yürüyen merdiven ile 1 dakikada, yürüyen merdiven çalışmadığı zaman yürüyen merdivenden yürüyerek 3 dakikada çıkabiliyor. Bu müşteri yürüyen merdiven çalışırken kendisi de yürürse ikinci kata kaç dakikada çıkabilir?

Doğru cevaplarınızı çözüm veya açıklamalarıyla birlikte fizik öğretmeni Barış Çomak'a ulaştıran ilk üç kişiye çikolata hediyesi verilecektir.

Cevaplarınızı 0505 523 34 07 (Barış Çomak) telefon numarasına mesaj olarak da gönderebilirsiniz.

Okulda

Sürdürülebilirlik

Enerji
Tasarrufu

Yeniden
Kullan

Geri
Dönüştür

İsrafi
Önle

Su
Tasarrufu

Ben de burdayım

Sürdürülebilirlik Nedir ?

Sürdürülebilirlik tanım olarak, üretim ve çeşitliliğin devamı sağlanırken insanlığın yaşamının daimi kılınabilmesidir. Yani sürdürülebilirlik, kendi ihtiyaçlarımızı gelecek nesillerin ihtiyaçlarından ödün vermeden karşılayabilmemizdir.

Doğaya zarar vermeyen bir eğitim mantıklı görünüyor değil mi ? Eğer genç yaşlarda yaşam tarzımızı neden sürdürülebilir bir modele dönüştürmek zorunda olduğumuz bilimsel gerçeklikleriyle öğretilmezse muhtemelen sonraki yıllarda da değişemeyiz. Bugün okul çağında olanlar için ileride kendilerine miras bırakabilecekleri bir doğa kalmaz.

Peki Sürdürülebilir Bir Yaşam İçin Okullarda Ne Yapabiliriz ?

- Sınıftan çıkarken elektrikleri kapat !
- Camları gerektiğinde aç !
- Kağıtların her iki yüzünü de kullan !
- Geri dönüşüm kutuları kullan !
- Kullanmadığın zaman musluğu kapat !
- İşin bitince bilgisayarı kapat !

-SÜRE UZATILDI-
ÖDÜLLÜ ÖYKÜ YARIŞMASI

Renkler kelimeler gibi sanatın uçan kelebekleri.. Bir an gelir bir renk zamanda geri götürür bizi, bir ışık umut saçar, bir desen hüzne sürükler. Kelimelerin kardeşleri renkler; sonsuz kombinasyonlara hazır, sınırsız terkiplere meyilli...

Bu kardeşliği küçük bir yarışmayla göstermek istiyoruz. Aşağıdaki çalışmadan hareketle yazacağınız öyküleri gazetemizin mail adresine ulaştırabilirsiniz. Gönderilen eserler gazetemizin hikaye yazarları tarafından değerlendirmeye tabi tutulacaktır. Sonuçlar önümüzdeki sayılarda açıklanacaktır. Takip etmeyi unutmayın.

Son gönderim tarihi:19 Aralık 2021

Gönül